

NĚCO MUSÍME UDĚLAT! To si řekli studenti maturitního ročníku 1969 v pondělí 20. ledna poté, co se dověděli, že v neděli zemřel na následky popálení student vysoké školy Jan Palach. Rozhodli se pro pochod do Prahy na pohřeb. Ve středu 30. ledna 2019 uspořádala stavební škola besedu s účastníky pochodu před 50 lety.

Pánové Bradávka, Farda a Kocourek spolu se svým třídním Jiřím Muzikantem zavzpomínali na zmíněný rok i studentská léta.

Pavel Bradávka nejprve připomněl, jak to bylo ve Vysokém Mýtě. V devítitisícovém městě se žilo v pohodě. Hrdí studenti střední průmyslové školy stavební pocházeli z celé republiky a silně pocítili příchod vojsk Varšavské smlouvy. V malém městě se najednou objevilo přes 10 tisíc dalších obyvatel – posádka sovětské armády. Pavel Bradávka říká: „Všude byli Rusáci, nemohli jsme mít maturitní ples, holky se bály vyjít samy na ulici, město bylo paralyzované.“ Do takové situace přišel Palachův čin - upálení se na Václavském náměstí. Podle Jaroslava Kocourka, který zažil příchod vojsk na vlastní kůži (i střílení na nádraží v Kolíně), bylo rozhodnutí studentů vysokomýtské průmyslovky logické.

Upálení se Jana Palacha a následná smrt byla popudem k aktivitě. Studenti Kocourek a Fojtíšek hned v pondělí zapůsobili ve třídě a 18 studentů ze 32 ve třídě se rozhodlo vydat na pochod. Museli se ale dovolit ředitele školy, ten se dotázal na krajském národním výboru, kde se setkal s pochopením. Neobrátil se však na KSČ a z toho vyplynuly následky, které přišly v následujících měsících.

Účastníci pochodu se vydali v úterý přes Dašice, Přelouč, Kolín ku Praze. Všude, kudy procházeli, se setkávali s podporou veřejnosti. Jaroslav Kocourek vzpomíná s trochou dojetí, jak dostali například od pekaře pečivo zdarma, v restauraci nemuseli platit, spali ve školách samozřejmě zdarma. Ubytování jim zajišťoval pan Jiří Muzikant, který dojížděl autem za pochodujícími, aby je podpořil a také zkontroloval. Cítil za ně zodpovědnost.

Pan Farda říká: „Dnes žasnu, jak se vše v době bez mobilů dalo tak rychle zařídit“. Vzpomíná také na hezká děvčata ze školy v Kolíně, která, když viděla pěkné kluky, chtěla se bavit. Ale únava našich hrdinů byla silnější než okouzlení.

Když došli do Prahy, měli již zajištěný nocleh na kolejích díky vysokoškolákům - absolventům vysokomýtské průmyslovky. Každý dostal karafiát a šli se poklonit k rakvi Jana Palacha. Nemuseli čekat v nekonečně dlouhé řadě, když se rozneslo, že mají v nohách 150 km. Všichni je pustili dopředu. Dostalo se jim té cti, že při pohřbu tvořili čestný špalír pro nesenou rakev.

Cesta zpět byla rychlejší, vraceli se vlakem, ale i zde pomohl Jiří Muzikant. Ty, kteří byli z vesnic, rozvážel autem domů. Říká, že byl hrdý na svoji třídu, že se rozhodli na pohřeb jít.

A ty následky? Pan ředitel Vladimír Stuchlík i jeho zástupce byli zbaveni svých postů. Pan Stuchlík učil ještě dva roky na průmyslovce a pak musel odejít na vodohospodářské učiliště.

Pan Bradávka říká, že pochod jim přinesl i poučení. A to, že vždy je třeba vše rozmyslet a mít dobré vybavení. Oni totiž šli netrénovaní, v botách, které jim způsobily krvavé puchýře. Ale atmosféra a „hecování“ byly silnější než bolest.

Beseda s účastníky pochodu naše studenty zaujala. Přiblížila jim nejen politickou a společenskou atmosféru, ale i studentský život ve Vysokém Mýtě. Studenty zajímalo, jak se tehdy studovalo, co byl nejlepší a nejhorší předmět, kde bydleli, jak se bavili. Pánové zavzpomínali např. na vepřové hody, které jim připravily kuchařky ve školní jídelně z prasete, které studenti dostali za brigádu v zemědělském družstvu. Pohostili i kantory. Mezi dotazy padla také otázka, proč si vybrali obor vodohospodářské stavby. Odpověď byla jednoznačná: protože voda je strategická surovina a že jsou hrdí na to, že celý život pracovali ve svém oboru. Pánové vyzvali naše budoucí odborníky, aby nezapomněli, že „mejťáci“ (tedy absolventi školy) drželi vždy spolu, vždy se k sobě hlásili, pomáhali si a radili.

Marie Severová

Foto Jiří Skalický a archiv VOŠS stavební a SŠ stavební Vysoké Mýto

